

For Ungdommen.

„Jeg giver eder en ny Befaling.“

(Joh. 13, 34.)

I England leve de mere end 200 Aar siden en ærværdig Gæstgiver ved navn Usher, der var vidt og bredt kendt som et trosfast Jesu Kristi Vidne, som en lærd Teolog og som en utrætteelig Kirkeens Tjener. Han bekæmpede en Gæstgiverens høje Erkendelse og havde i denne Egenskab at vaage over Præsterens Lære og Liv. I dette Hjem afholdt han Kirkevisitationer rundt omkring i Landet, drog omkring fra Sted til Sted for at se, hvorledes Præstene stilledes sig. Ved saadanne Lejligheder fandt han ganske vist alt i Orden. Hans Komme var jo meldt længe i Forvejen, og naar saa Dagen oprandt, da den høje Tilsynsmand i en Bogn, som var forsynet med fire Heste, under Klokkeringning holdt sit Indtog i Byen, saa gik Alting fortræffeligt, Menighedens Korhold var fortræffeligt, Papirerne allesammen i fortræffelig Orden, og det herlige Slutningsmaalid smagte fortræffeligt.

Men at visitere paa denne Maade tilfredsstillende dog ikke den fremme Doerhyrdes Hjerte. Han ønskede sig om overbevisning om den virkelige Tilstand i Menighederne og besluttede derfor, ved Siden af de forud anmeldte Visitationer at gøre en anden Art Besøg: at komme incognito, uanmeldt, uden at nogen anede det. Han forklædte sig som Tigger, pudrede sit Haar for at gøre sig ufærdig, tog en Tasse over Skulderen og en Stab i Haanden og vandrede saaledes i al Stilhed igennem Menighederne, drog ind i Præstegaarden for at bede om Husly, sad om Søndagen som Tigger i Kirken og hørte til, talte med Folk og spurgte dem ud. Og den fattige Tigger fik ofte noget andet at se end Kærlighedsblik.

Saaledes som han ogsaa en Gang til en Menighed, hvis Præst var den berømte, fromme Rutherford, en Mand, som lever og virker den Dag i Dag igennem sine herlige Skrifter. Hvor frydede ikke Bispekonferensens Hjerter sig ved Tanken om at skulle se og høre en aandsbeslaget Broder! Det lakkede allerede ad Aften, da han om Lørdagen som Tigger bankede paa Præstegaardens Dør. Præstefolket tog venligt imod ham, anviste ham Sæde paa Donbænken og gav ham god Afstemning. Da det var Aftenes første Søndag, saa blev Rutherford paa sit Studerestue, og i hans Sted holdt Præstefolket den sædvanlige Aftenandagt med Bøn og Tyende. Efter Salmefangen oplæste han en af Davids Salmer, gjorde derpaa en Del Spørgsmaal til de enkelte tilstedeværende og vendte sig til sidst ogsaa til den fattige Tigger paa Donbænken, idet han sagde: „Nu, gamle, nu maa J og I ogsaa svare paa et Spørgsmaal: Her i Salmen er der Tale om Herrens Lov — saa sig mig da nu: Hvor mange Bud er der i Lovens?“

„Elevé,“ svarede Tiggeren. Derpaa henvendte han sig til sin lille seksaarige Johannes: „Kan du sige mig, hvor mange Bud der findes i Guds Lov? og Drengen svarede flink: „Ti.“

Hu vendte Præstefolket sig igen til Tiggeren og sagde: „Er det dog ikke sørgeligt, at J er saa uskyldig med Guds Ord! J er allerede bleven gammel og graa, og hvem ved, hvor snart Hænen falder Jer herfra. Vil J da ikke endnu vende om, før det er for sent, og betænke paa denne Evers Dag, hvad der tjener til Ederes Fred? Al se, Herren har haft Langmodighed med Jer saa længe, fordi han saa gerne vilde frelse Jer; J er saa fattig, og han vilde saa gerne gøre Jer uenkelig. Lad dog ikke eders evige Liv gaa tabt, men J Dag, naar J hører hans Røst, saa forbered ikke eders Hjerter! Saaledes forvarede han ham med kærlige, indtrængende Ord, og den gamle Tigger sad tavst og grublende over sig selv paa Donbænken.

Zit Nattevilde blev der anviset ham et Loftskammer, som saa lige over Rutherfords Studerestue. Løng blev Bispekonferens oppre og lyttede, thi han vilde saa gerne høre den Guds Mand bede i sit ensomme Kammer. Da det imidlertid var langt over Middnat, og alt rumbejlede var stille, og intet rørte sig, saa kneblede Usher selv ned og begyndte at bede. Rutherford, der endnu arbejdede paa sin Prædiken, blev

forbavset ved at høre en Stemmelse oven over sig og fleg sig op for at høre. Deren til Loftskammeret, hvor Tiggeren havde sovet kvart. Da hørte han derinde Røsten af en Guds Tjener, der førte sit Folks Sag; han hørte Bønnen opstige for Kongen og al Dørlighed, for alle Bispekonferens og Præster, for alle Menigheder og for al Råd paa Jorden, for Enter og sadetløse, for bedrøvede og anfægtede, for syge og døde — kort sagt, han hørte et prægtigt Hjerte udvise sig for sin Gud. Da den bedende havde sagt Amen, bankede Rutherford paa Døren og siger til den forbausede Præst: „Kære Broder, De er ikke den fattige Tigger, hvis Ansigt min Kone har meldt mig; sig mig, hvem De er i Virkeligheden!“ Væsten beder om at maatte fortie sit Navn, men Rutherford trængte ind paa ham, da han som Vært mener sig berettiget til at vide, hvem han huser som Gæst under sit Tag. Da den fremmede omsider svarede: „Jeg hedder Usher,“ rækkede Rutherford ham dybt bevæget Haanden, idet han siger: „Befal mig den Dag, som har søt Dem ind i mit Hus! Men som nu og nu i det bedste Bærelse, som Huset formaaer at byde dem!“ — „Nej, lad mig blive her,“ indvandt Kærlighedsblikket, „til Straf for, at jeg har trængt mig ind hos Dem.“ Efter nogen Væsen svarede Rutherford: „Jeg beder om at maatte straffe Dem paa en anden Maade: De skal i Morgen forlynde Evangeliet for min Menighed. Vige for Kirketid henter jeg min Prædiken til Dem og siger til min Hustru, at den gamle Tigger er gaaet bort i Nat, og at der er kommen en kær Broder til os, som vil prædike i mit Sted.“

Morgen- som Klokken ringede til Kirke, Rutherford i følge med den fremmede Præst gik ind i Sakristi, og Præstefolket med Bønene og Tyende tog Plads i Præstestolen lige over for Prædikestolen. Efter Afsyngelsen af en Salme besteg den fremmede Præst Prædikestolen. Først bad han en inderlig Bøn og begyndte derefter, som Indledning, at tale om Herrens Lov og de hellige ti Bud. Derpaa gjorde han en dristig Vending i sin Tale og sagde, at vi, som leve under den nye Bælt, kender endnu et allest Bud, og det var det, som han i Dag under Guds Velsignelse vil prædike. Han tog nu Bibelen, slog sin Tæst op og læste det allest Bud, som det staar skrevet i Joh. Evang. 13, 34: „Jeg giver eder en ny Befaling, at J ikke elsker hverandre, som jeg allerede, der J og I ikke elsker hverandre.“ Og nu begyndte han med henrivende Magt at tale om Jesu Kærlighed til os og vor Kærlighed til Brodrene. Men Præstefolket saa forundret op til Prædikestolen; det forekom dem, at der var ikke saa ringe Lighed mellem denne Præst og den gamle Tigger, som havde boet hos dem om Natten. Men da Gudsstemmen var forbi, traadte Usher hen til hende, rakte hende Haanden og sagde: Kære Søster i Herren, De har i Aftes oplydt det allest Bud over for mig, og mer end det legemlige Bud, som De rakte mig, har den aandelige Jøde, som De gav mig, og den Kærlighed, hvormed De har antaget min Sjæl, vederføjet mig. Den vil aldrig gaa mig af Glemme.

Saaledes lyder den smukke Fortælling om det allest Bud. Den kan maasse lige alle Bispekonferens og Præster et gavnligt Vink med Hensyn til Kirkevisitationerne, maasse ogsaa give en og anden Præstefolket Anvisning paa at anbringe et godt Ord paa et godt Sted; men fremfor alt vil den gerne give alle Kristne en alvorlig Lektion med Hensyn til den hemmelige Gæstgiver, som daglig afholdes incognito hos dem af en, der blev fattig som en Tigger for vor Skyld, for at vi ved hans Fattigdom skulde blive evig rige — og Lektionen er denne: Studer flittigt det allest Bud og vdgiv daglig i at oplyde det!

„Hvor gaar du hen?“

(Joh. 16, 5.)

„For kort Tid siden“ — skrev i 1890 en rejstevise i et lyst Blad — „første jeg med Jernbanetoget ad Busen til. Ved Siden af mig sad en Arbejder med et vidt Skæg og et lidet tiltalende Ansigt. Som vi nu sad der og saa paa hinanden, sølte jeg lyst til at sige noget til ham og havde allerede Spørgsmaalet: „Hvor rejser du hen?“ paa Læberne; men i det samme paatrængte den Tanke sig mig, at det dog vist var ubeskedent saaledes at udsnitte en vidt fremmed Mand, og snart lænede Arbejderen sig tilbage i Sædet og kaldt hen i en halvlovede Tilstand. Vi passerede Stationen Liesdal og kom til Lissach; da for han op og

spurgte mig: „Er det Liesdal?“ „Nej,“ sagde jeg. „Liesdal er vi forbi; De maa stige ud og gaa tilbage dertil.“ Nu fik naturligvis hele Selskabet Interesse for Manden; man flagede over Konduktøren, der i Liesdal havde forstømt sin Bligt og ikke udraabt Stationens Navn, — men jeg maatte sige til mig selv: Derjom du bare havde spurgt Manden: „Hvor rejser du hen?“ saa var han ikke kommen i den ubehagelige Stilling.

Men møder det samme os ikke hver Dag i Livet? Kommer vi ikke daglig sammen med en Mængde Menninger, som tilligemed os er paa den store Livsrejse? Og saa der undse vi os ved at spørge dem: „Hvor rejser du hen?“ Vi berolige os med, at de vide det jo bedre end vi, hvor de vil hen, og at Vejen kendte de vel nok, og tilmed: hvad kommer det os ved? Desuden — sige vi til os selv — er det jo „Konduktør“ de besidder, der skal vise os den rigtige Vej? Men mon ikke mange af de beskaffede Vejvisere forjømme deres Bligt? Og selv om de ikke gjorde det, saa er der dog mange af de rejsende, som slet ikke høre deres Raaben; mangfoldige Menninger sidde under hele Livsrejsen henfjuntet i en Svøm, under hvilken de drømme om, at det gaar af sig selv med at naa det rigtige Maal, og naar de omsider vaagne op af deres Drømme og se, at den Vej, de har fulgt, ikke er den rigtige, saa er det ofte for sent at vende om, og med en frygtelig Klang vil da en Gang det Ord lyde ind i mange medrejsendes Øren: „Hvorfor spurgte J os dog aldrig: „Hvor gaar du hen?““

Kæmpeteskopet paa Verdensudstillingen.

„Vort Land's Medarbejder, Hr. Carl Ruusmann skriver fra Paris:

Hver Nat ser der Jærtegn paa Paris's Himmel, saa vidunderlige, at hvert af dem vilde have været nok til at forlynde Ninives Undergang. Alle Tagrygge er forsynede med straalende Reflektanter, tegne med Ildskrift mod den mørke Aprilhorison. Tidligere holdt man sig til et enkelt Ord eller en enkelt Sætning, de sluktes og tændtes i forskellige Farver. Nu er man naaet saa vidt, at man ved et fuldstændigt typografisk Lysalbedet kan indrykke en hvilken som helst Ildannonce paa Himlen. Lange vil det ikke vare, inden man ser Meddelelser om Djevels sidste Begivenheder tegne sig i Kammer paa Natens sorte Taale.

I Aftes saa jeg Jæfælgriffen skrive med vældige Luetyper: „Kæmpeteskopet er nu færdigt paa Udstillingen.“ Jeg gik der ud i Morges. Den Buggning, i hvilken det astronomiske Vidunder er installeret, ligger lige til højre, naar man staar under Eiffeltårnets Jærnhusning og vender ryggen til Trofaderoen.

Det er Camille Flammarions prægtige, populære Bøger med „Urania“ i Epitelen, der har givet Pariserne Smag for Astronomien, som paa Verdensudstillingen har to saa fremragende Seværdigheder som Kæmpeteskopet og Rejsen gennem Universet.

J Dag indtrænge vi os til et Besøg hos den fornavnte.

Man kommer ind i en Forhal, der er prydet med alle haandens astronomiske Billeder, og hvorfra Døre føre ind til en Kælle store, mørke Sale.

I disse forevises astronomiske Lysbilleder, Projekter, der er agne under Vandet, og Abildninger af alle haandens Mikrober og Baciller i hundrede Gange forstøret Skæfelse.

Det er populær Videnstads, der ismager Hæret af Dilettanter.

Saa kommer vi ind i et stort Rum, i hvilket der kan sidde henvend 1000 Menninger, og hvis Bagvæg beklædt af en eneste enorm hvidskalt Flade.

Forsiden vil tage Plads, gaar vi en lille Ronde bag om Væggen, og vi besidde os spaserende paa Maanen i et naturtro konstrueret Panorama, spaserende paa Maanen og betragte den Jærden, der straalte paa Firmamentet.

Naar vi otter er komne ind i Salen, der nu er fuldstændig mørk, se vi paa den hvide Kalkvæg det ene pragtfulde Maanebillede efter det andet brage forbi, medens en kraftig Suelpufferjemme fra Baggrunden giver en Kælle faste Lysglimtninger eller med sed Palos reciterer et af de tallose Digte, i hvilket franske Skribenter, ligesom deres Kollleger Verden over have besunget Solens blege Datter.

Disse Lysbilleder afslører sig kun ved deres Særrelse fra, hvad man oftere

har faaet forevist paa dette Omraade, og i det Elektricitetslyset atter tændes, sender man en lille Mindetanke til Solens Tromholt, der saa ihærdig dyrkede denne Maaneport.

Alter gaa vi videre gennem en Kælle Sale med en Mængde højt kuriose Lys-effekter. Vi belæres om, hvorledes man skaffer Ligt ved Hjælp af Spejle, og flere lignende optiske Trykkskifter, der ikke have meget med Videnskaben at gøre.

Interessant er dog en meget fuldstændig Demonstration af de Røntgen'ske Straaler, og et Rum, der er oplyst med det nye saafaldte kalde Lys, som flyder som et Fosforfluidium gennem Glasrør af forskellige Farve, og som prælende falder sig Fremtidens Belysning.

En kurios Jde er følgende: I et Bærelse er opstillet et Orgel. Dets Tongenter er satte i Forbindelse med elektriske Gledelamper, saaledes at der til de dybe Toner svarer mørke Lamper, til de høje lyse Lamper. Naar der nu spilles, saa man en Art Lysafspjelning, hvis Tone svarer til Musiklens Stemning. Det er mere originalt end egentlig illustrerende.

Men alt dette er jo endnu ikke Kæmpeteskopet, det er det halvvidenskabelige Vægul, i hvilket de virkelige Seværdigheder er emballerede til Underholdning for det brede Publikum.

Kæmpeteskopet gaar som et hundrede Fod langt Klooster tværs gennem Bugningen. Den ligger fast paa solide Jærndrager og løder sig ikke rokke af Stedet.

Hvorledes faar den da fat i det Sted paa Himlen, der først togtaget? For den ene Ende af Rifferten findes et vældigt Spejl, der ved en kunstnerlig Afbalancering kan drejes af en Barnehaand.

I dette Spejl opfanges Himmelsbilledet og kastes derefter ind gennem Kæmpeteskopet. Ser man nu i dennes anden Ende, vil man opnaa samme Resultat, som om man saa direkte paa Himlen.

Men naar en saadan Installation skal betale sig, bliver der selvfølgelig ikke Tid til at lade hver enkelt figge i Teleskopet.

For Enden af dette er der derfor et Kvikblikspejl, og i dette opfanges det af Rifferten forstørrede oprindelige Spejlbillede, saa at henvend 100 Menninger ad Gangen kunne her se en nøjagtig Observation af Maanen i en Særrelse af 78 Centimeter eller som Reflektanter for Vejheds Skyld siges Maanen paa en Meter.

Da vi kende Maanen fra Fotografier, der er bleven forstørrede i Lysbilleder, forstaar vi ikke rigtig, at der er noget særlig mærkeligt ved et Billede af den Størrelse, men som direkte Observation, der viser en Masse for det almindelige Riffertens uædne Detailler i Maaneregemet, er Resultatet enestaaende — naar det foreligger.

Thi „Kæmpeteskopet er aabnet!“, som skrevet staar paa Himlen, men ikke om Aftenen, naar Maanen er fremme, thi Rifferten er endnu ikke helt færdig.

Foreløbig er man da saa ellsørdig at give os et kort, paa hvilket vi kunne komme igen om en fjorten Dages Tid og samtidig vaske paa, at det bliver en Aften, hvor Kottens Dronning er visibel.

Det er naturligt, at man allerede nu har luffet op for at humbugen i det optiske Pale, thi selv naar Kæmpeteskopet er fuldstøret, bliver det de færreste besjgende, der saa held til at se „Maanen paa en Meter.“

Fuglernes Afgaen.

„Svoolen“, Foreningen til Fuglernes Værn, har udsendt et Flyveblad; det indeholder en Afhandling der samtidig er bleven optagen i Tidsskriftet „Flora og Fauna“; i den siges det:

I de to sidste Mennefsalder er mindst en Snes Fuglearter forsvundne fra Danmark, og mange er stærkt udgandede. Vor sidste Fauna tæller nu 170 Arter, og her til kommer henvend 100 Arter af Træfugle. Særlig er det gaaet tilbage med Rovfuglene. Tidligere yngede Kongerne jævnt herhjemme, men er den en tilfældig Gæst. Det er en Snes Kar, siden man fandt den sidste Kongerne i Danmark. Vi Krægefuglene maa Ravnens snart betragtes som udryddet, og Hønsfuglene er i absolut Afgaen. Afslidige af vore Sangfuglearter svinde ind for hvert Kar, der gaar.

En af Grundene til denne Afgaen maa søges i den fremstridende Kultur.

Efterhaanden som Jorden mere og mere opdyrkes, forsvinder mangt Krat og Hegn, hvorved Fuglene gaa tabt af et Tilholdssted.

Andre af den fremstridende Kulturs Gøder, der har været Mennefshebd til Gavn, men Fuglene til Stade, er Fyrtaarne og Telegraftraade. Fyrtaarntene er meget farlige Fjender for Fuglene. De fleste af vore Træfugle gaar det nemlig som Rølleterne, de drages af det stærke Lys fra Fyrene, der blænder dem, særlig i de mørke, regnsulde Nætter; De styrte lige løs paa Lanterne og falde døde eller døende til Jorden.

Paa Forsandning af Inspektøren ved zoologisk Museum, Hertug Winge, have alle Landets Fjerræstere faaet Ordre til at gøre Bog over de Fugle, der falde ved Fyrene, samt indsende Eksemplarer af de forskellige Arter ved hvert Fald, og der foreligger nu udsørgelige Lister over, hvad der er faldet i de sidste Aar. Vi har omtrent 40 Fyrtaarne her i Landet, og ved dem faldt gennemgjennem 2500 Fugle aarlig. Det varierer en Del; 1899 faldt 4000, 1887 kun 900. Faldene rette sig efter, hvorledes Pejrhorderne er i de Nætter, hvor Fuglene trække. Det er især Sang- og Smaafugle, navnlig Store og Lærker, der omtæmme paa denne Maade, men ogsaa større Fugle som Gæs, Gænder og Snepper bliver aarlig fundne.

En anden farlig Snaare for Fuglene er Telegraf- og Telefontraadene, hvis Antal jo aarlig vokser.

Disse forskellige Tilfælde er der imidlertid intet at gøre ved — Civilisationen kræver det saaledes, — des større Grund er der til paa anden Maade at frede om Fuglene, saa meget mere som den største Fare for deres Udryddelse ligger i de Efterkræbelsers, de gøres til Genstand for af Mennefsene selv.

Her er det Morden og Rynthelyhnen, der anretter Ulykker. Naar vore Træfugle passerer Sydeuropa, myrdes de i store Stær. Limpinde, Gærn og Fælder anvendes i rigt Maal. Det gaar saa vidt, at man hænger Medetrog med Insekter som Madning rundt i Trærne.

Til de store Modemagasinere i England indføres aarlig 30 Millioner præparerede Fuglekind, og man regner ikke for højt, naar man sætter det aarlige Forbrug af Fuglehamme i hele den kultiverede Verden til 150 Millioner.

Tavle Krigere.

Feltmarskal Wolke var blandt sine Officerer kendt som den tavle Krieger, og han var i høj Grad værdig til dette Titnavn. Det stete ofte, at han i mange Dage ikke sagde et Ord til sine Omgivelser, naar undtages de højt nødvendige militære Befalinger, og ved disse anvendte han ogsaa det færrest mulige Antal Ord. Moltke var en sm Vægtmand og Fæder — men tavst. I Hjemmet sagde han lige saa lidt noget, som andre Steder. Man fortæller saaledes, at hans Børn, for dog en Gang imellem at høre et Ord af Fæderens Mund, foretog sig et militært Spørgsmaal. Saa fik Moltke „Lunden paa Gled.“

Den engelske Hærs Stabschef Sydafrika, General Kitchener, har ogsaa Ry for i mærkelig Grad at minde om Syngen i Egypten, det Land, han har viet sine bedste Kræfter. Der er intet, han hader mere, end det almindelige Konversationspjet ved Voller og Selskaber. Man fortæller saaledes om ham, at en Gang han blev præsenteret for en ung Dame paa et Bal i Kairo, indskrænkede hele Konversationen fra Lord Kitcheners Side sig til, at han spurgte: „Hvad synes De om Kairo?“ Og da Damen syntes godt om Byen, forsatte Kitchener: „Det var da morsomt.“ Men saa sagde han heller ikke mere.

Den berømte franske Marskal Soult hørte ogsaa til „den tavle Brigade.“ Kitchener var et Slag var det næsten umuligt at afstøtte ham blot et eneste Ord. I Krigsraadet sad han altid med forslagne Arme og lyttede til, hvad de yngre Officerer havde at forebringe. Kun ved et Nik, en Rysten paa Hovedet, et Ja eller et Nej lod han sin Mening komme til Syne.

En af Revolutionens generalerne Masjennu var til den Grad tavst, at det efterhaanden blev en fik Jde hos ham ikke at tale. En Gang forsøgte en Dame ved at fremføre en Uendelighed af Bemærkninger, at saa ham til at bryde Tavsheden. Men det lykkedes ikke.

Hertugen af Wellington, Sejrhæren ved Waterloo, og Admiral Nelson var ogsaa bekendt for deres næsten udryddelige Tavshed.

Det synes i det hele taget at gaa gennem Verdenshistorien, at dennes største Hærførere har været Fæder af at spille Ord.

De to Venner i Boerkrigen.

James Bull og James Blotley var begge født i Bradford i England og havde siden deres tidligere Ungdom været uafhængige Venner. De lærte det samme Haandværk og ægtede begge samtidig to unge Piger, de havde kendt som Børn. Efter Krigens Udbrud sødte sig i Fællesskab hverve til Yorkshires Regiment, hvorefter de i Januar blev beordrede til Krigsfluepladsen.

I Slaget ved Boardebeg gjorde en Boerfugle Ende paa det mangeaarige Kammeratskab, og kort Tid efter fik Fru James Pall Meddelelse fra Krigsministeriet om, at hendes Mand var falden den 18 Februar. Enken anlagde Sorg, udbetredte Slægt og Venner om Dødsfaldet og sørgede for, at Egnens Præst i Kirken holdt en lille Mindetale over den afdøde.

Denne havde været temmelig højtlivsforfæret, og Enken fik uden Vanskelighed Pengene ubetalt. Desuden fik hun større eller mindre Belsø fra Krigsministeriet og fra forskellige patriotiske Fonde.

Til sin store Forbavselse modtog hun imidlertid forleden et Brev fra sin Mand, skrevet ni Dage efter den 18. Febr. med hans egen Haandskrift. Han meddelte deri, at hans Kammerat er falden ved Boardebeg, og udbrytter sin dybe Deltagelse i Enkens Sorg.

Der blev naturligvis straks sendt Meddelelse til Krigsministeriet, som sendte telegrafisk Forsøg til Krigsfluepladsen. Det oplystes da, at James Blat havde laant Kammeraten en Baasenskrakke, og at man havde rettet sig efter Navnet paa Frakken, da man afstattede Dødslisten.

Tilbage staar imidlertid at ordne Sagen med Livsforstæringskassen, men neppe vil løbe an paa, at ogsaa James Blat en Gang kan blive ramt af en Boerfugle.

Svaleses Afstandene forsvinder.

Et udenlandsk Tidsskrift indeholder en Artikel om Stornærker paa Samfundets Omraade, som dels er under Arbejde og dels planlagte, og som snart i en væsentlig Grad vil forandre mangt og meget i Verdensstatistikken.

Si maa først begynde med den liberale Bane, der skal være fuldstøret Aar 1902. Naar den er aabnet, kan en Rejse Jorden rundt fuldføres paa 28 Dage, det heder Aften bliver da Rado til Europa. Vil man da foretage en Rejse til Beijing, skal det, menes der, ikke vare mere end 11 Dage efter Afrejsen fra København, før man sætter sin Fod paa Pekings Gader.

Det andet Kæmpeforetagende, som i en nærmere Fremtid vil blive fuldbendt, er Kanalen mellem Atlanterhavet og Nille Ocean. Da den uhyggelige Panamaamaafaste rystede Frankrig, mentes det, at Kanalen aldrig vilde blive fuldført. Men nu har den nordamerikanske Frisjakter toget Sagen i sin Haand, og om 10 Aar vil Panama Kanalen — eller Nicaraguakanalen, som den nu kaldes, være færdig, og Stødene vare i Stand til at sejle toars igennem Amerika.

Endvidere er der den store afrikanske Jernbane, som skal forbinde Egypten med Englands Kolonier i Sydafrika, og som vil aabne det mørke Jæstland for Verdenshandlen. Allerede nu er omtrent Halvdelen af denne Banelinie færdig, man har begyndt med Arbejdet saavel fra Kairo som fra Kapstaden, saa det nu kun er den midterste Del af denne mægtige Vanelinie, der mangler. Men det er jo rigtig nok den egentlige Ørtenskrækning, der er tilbage.

Aligevel menes det, at man i Aaret 1910 vil kunne rejse med Gæstestog fra Alexandria til Kapstaden.

Kæften dobbelt saa lang som denne Vanelinie bliver den, som ad Aare vil forbinde New York med Buenos Ayres. Halvdelen af den er allerede færdig.

Endelig skal der nævnes et Foretagende, der synes helt fantastisk, men som alligevel debatteres i England. Det er en Vanelinie, der skal forbinde London med Hongkong. Den skal — hvis den bliver til Virkelighed — gaa under Kanalen til Frankrig og Spanien, til Marokko, Tunis og Egypten, over Suezkanalen og videre gennem Arabien, Persien, Indien og Birma. Derfra skal Banen gennem et Pas i Himalajaberne føres ind i Kina.